

Labancz Gyula

Ahonnán üzeni lehet

Ahonnán üzeni lehet,
semmiképp nem pokol.
Van is annál jobb, mint
egy hazai, de biztonságos
megalázás? Elszámolsz
olykor százig, minden
álm szörnyű, hát még
a boldog álm! Gyerekhez
szólsz, anyja válaszol;
nemtelenné tesz az ön-
vád. Keserű vagy, idő-tér
nyálban összehuppan.
Önrahláshoz pikoló bokafixes
sörzokni. Papucsférj-nyelv
párja, summázod; étel,
ital visszajár, félúton.
Vérhólyag a száj bóbítája.
S mert úgy igaz, elérzékenyülsz.
Végül is nincs erőszakosabb
és önzőbb, mint a szeretet.
Fényre könny: valódi
aranymosó. Ismerős,
anyáskodó ébredéskor
a hang: sírj csak, ostoba,
addig se kövesedik szemed!

Mire elfogy a bor...

Mire elfogy a bor
s kiszédülök a polcon
álló, gyorsforgású
szódásüveg alól, hajnal

lesz; kész örület;
 magam-kívül nincsen
 tér: csak csend. S mi
 a csend? pocsolyában
 Istennel szembesülő
 jelenlét. Kar szórszálról
 elröppenni-kész léggömb;
 ráz a hideg, helypénzt
 követel bőr bolhapiacán
 a remény, kiszabadulnak
 az éjjel nevek gyűjtő-
 táborába került tárgyak,
 s vackukból kitakarózzott
 csupasz gyertyák prűszkölnek.
 Az lesz az a nap.
 Fényes, csöndes sivatagi homok
 - lélegzet vissza -
 fojtva figyelem: -
 kiszáradt, nyikorgó
 deszkaszájkás, álom-
 parkettás tekintet.
 Az lesz az a nap, amikor
 az ágy szegélylécei közé ...
 de mozdulataimat nem találom.